

سفیران پیام پروردگار

زینب شاهمرا دیان

دبیر معارف هنرستان سمیه، مقطع متوسطه دوم، منطقه ۱۳ تهران

الحسین و علی اولادالحسین و علی اصحاب الحسین. یادم هست، وقتی دانش‌آموزانم این عبارت را شنیدند، برایشان تعجب‌آور بود. گمان می‌کردند من آن را حفظ کرده بودم.

با اعتقاد قلبی به اینکه برای حرکت در مسیر انجام وظیفه دینی کلام مجلس با امام حسین (علیه السلام) بازوگشوده می‌شود، آن روز کلاس به‌خوبی سپری شد و راه مدیریت کلاس، تدریس و تفهیم مطالب درسی و ارتباط برقرار کردن با دانش‌آموزان، به گونه‌ای هموار شد که خود دانش‌آموزانم در ابتدای کلاس ساکت و منتظر بودند تا عبارت سلام به امام حسین (علیه السلام) را برایشان بخوانم. می‌دیدم دست به سینه و مؤدب نشسته و خودشان هم با من زمزمه می‌کنند: «السلام علیک یا ابا عبدالله الحسین».

الآن که ۳۰ سال از اولین روزهای تدریس می‌گذرد، هنوز هم با این اعتقاد قلبی وارد کلاس‌های درس می‌شوم. هنوز دانش‌آموزان و دانشجویان کلاس مرا با این عبارت می‌شناسند و خودشان هم آن را زمزمه می‌کنند.

لازم است ما دبیران درس دینی و قرآن باورهای دینی و اعتقادی خود را در درجه اول خودمان قبول داشته باشیم و تقویت کنیم و مبانی دینی خود و آگاهی معرفت دینی خود را بالا ببریم و مسلم بدانیم «حرفی که از دل برآید لاجرم بردل نشیند». در انجام وظیفه دینی در مسیر تعلیم مبانی دینی و تربیت نسل نوجوان براساس آموزه‌های دینی تلاش صادقانه داشته باشیم. آن که هدایتگر واقعی است، خداست. ما وظیفه داریم کلام و ندای حق را ابلاغ کنیم. آنکه رساندن پیام به دل‌ها را ضمانت کرده است، خود خداوند است.

از مبانی اعتقادی ما مسلمانان، به‌خصوص شیعیان، ارادت خاص به مولا، سرور آزادگان حضرت امام حسین (علیه السلام)، است؛ یاد امام حسین (علیه السلام)، زیارت امام حسین (علیه السلام)، تربیت امام حسین (علیه السلام)، سلام بر امام حسین (علیه السلام). ۱۶ آبان سال ۷۰ بود که حکم کارگزینی دبیری و ابلاغ تدریس درس بینش اسلامی برایم نگاشته شد. گرچه مدرک کارشناسی علوم قرآنی را با معدل ۱۸ و اندی از دانشگاه تهران اخذ کردم، اما از روش‌های خاص معلمی آگاهی و تجربه‌ای نداشتم. تنها در مجالس دینی به این باور رسیده بودم که کام جلسات با امام حسین (علیه السلام) باز می‌شود؛ راه با توسل به عنایت امام حسین (علیه السلام) گشوده و هموار می‌گردد.

با این اعتقاد و باور قلبی وارد کلاس شدم؛ مرکزی به‌عنوان دانشسرا برای طرح تربیت معلم از شهرستان‌های استان تهران. اکنون آن دانشجو معلم برای دوره ابتدایی همکاران خودم و هم‌سابقه خودم هستند. به هر حال اولین کلاس، اولین ساعت، اولین درس برایم خیلی عجیب بود. ۱۶ سال به‌عنوان دانش‌آموز و دانشجو کسب علم داشتم و رشته تحصیلی‌ام هم دبیری نبود. چنین بود که آن لحظات برایم بسیار جدی بود و بسیار حساسیت داشت.

باور به عنایت امام حسین (علیه السلام) برای باز شدن کلام در کلاس با من بود برای آغاز کردن کلاس. بعد از بیان بسم‌الله الرحمن الرحیم، فراز آخر زیارت عاشورا را خواندم: «السلام علیک یا ابا عبدالله و علی‌الارواح التي حلت بفنائک علیکم منی سلام‌الله ابداً ما بقیت و بقی‌اللیل والنهار. السلام علی‌الحسین و علی‌ابن